

Oseti kako joj se ramena izvijaju ne odobravajući. Uvek mu je protivrečila kad je tako govorio. Nije prihvatila kao zakon prirode da pojedinac uvek gubi. Na neki način je shvatala da je izgubljena, da će je Policija misli pre ili posle uhvatiti i ubiti, no drugim delom svesti je verovala da je ipak izvodljivo sagraditi potajni svet u kome se može živeti kako se hoće. Trebalo je samo sreće, lukavstva i smelosti. Nije razumevala da sreća ne postoji, da jedina podela leži u dalekoj budućnosti, dugo posle njene smrti, da je od onog trenutka kad se objavi rat Partiji najbolje smatrati sebe lešom.

"Mi smo mrtvaci", reče on.

"Nismo još mrtvi", prozaično reče Džulija.

"Ne fizički. Još šest meseci, godinu dana - možda pet godina. Ja se bojim smrti. Ti si mlada, dakle verovatno je se bojiš još više nego ja. Očigledno, trudićemo se da je odložimo što više možemo. Ali tu nema velike razlike. Dokle god ljudi ostanu ljudi, život i smrt su isto."

"Ah, koješta! S kim bi radije spavao, sa mnom ili s kosturom? Zar ne voliš što si živ? Zar ne voliš da osetiš: evo, ovo sam ja, ovo mi je ruka, ovo mi je noga, stvarno postojim, čvrsta sam, živa sam! Zar ne voliš ovo?"

Ona se izvi i pribi se grudima uz njega. On oseti njene dojke, zrele i čvrste, kroz kombinezon. Njeno telo kao da je nešto od svoje mladosti i elana prelivalo u njegovo.

"Volim", reče on.

"Onda prestani da mi govoriš o smrti. A sad slušaj, dragi: moramo da se dogovorimo za idući put. Mogli bi baš i da ponovo odemo na ono mesto u šumi. Nismo odavno, sad može. Samo sad ćeš morati drugim putem. Sve sam isplanirala. Pođeš vozom - ne, čekaj; nacrtaću ti."

I, onako praktična, ona zgrnu četvorougao prašine i grančicom izvađenom iz golubijeg gnezda počne na podu crtati mapu. 4.

Vinston se osvrnu po zapuštenoj sobici iznad Čeringtonove radnje. Pored prozora, ogromni krevet je stajao namešten, pokriven otrcanom ćebaci i jastukom bez navlake. Na ploči kamina otkucavao je staromodni sat sa brojčanicom podeljenim na dvanaest časova. U uglu, na stolu na sklapanje, iz polumraka je meko sjajio stakleni pritiskač za papir koji je bio kupio u poslednjoj poseti.

U ložištu kamina stajala je uljubljena limena petrolejska peć, šerpica i dve šolje, koje mu je Čerington dao na upotrebu. Vinston založi peć i pristavi lončić. Bio je doneo koverat pun kafe Pobeda i nešto tableta saharina. Kazaljke na satu pokazivale su sedam i dvadeset: u stvari je bilo devetnaest i dvadeset. Ona je trebalo da dođe u devetnaest i trideset.

Ludost, ludost, govorilo mu je srce; svesna, neopravdana, samoubilačka ludost. Od svih zločina koje je član Partije mogao počiniti, ovaj je bio najteže sakriti. U stvari mu je zamisao uplovila u glavu u obliku vizije: stakleni pritiskivač koji se ogleda na površini stola na sklapanje. Ko što je i predviđao, Čerington mu je bez komplikacija izdao sobu. Očigledno mu je bilo milo što će doći do nekoliko dolara stanarine. Nije se ni skandalizovao ni nametljivo pokazivao da zna šta je posredi kad je postalo jasno da je Vinstonu soba potrebna da bi u nju dovodio ženu. Umesto toga, gledao je nekud neodređeno, ni u blizinu ni u daljinu, i govorio uopštenim rečima, s takvim taktom da se činilo da je delimično nevidljiv. Rekao je da je mir nešto veoma dragoceno. Svako želi da ima neko mesto gde će povremeno biti sam. A kad neko zna da neko drugi ima takvo mesto, stvar je normalnog dobrog vaspitanja da to zadrži za sebe. Čak je dodao, izgledajući pri tom kao da se potpuno topi u nevidljivosti, da kuća ima dva ulaza, i to jedan kroz zadnje dvorište, odakle se izlazilo na sporednu ulicu.

Pod prozorom se čula nečija pesma. Vinston proviri, zaštićen muslinskom zavesom. Junsko sunce je još uvek bilo visoko na nebu, a u dvorištu punom sunca, jedna čudovišno krupna žena, čvrsta kao normanski stub, mišićavih crvenih podlaktica, s keceljom od jute